

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Τῷ φιλιτάτῳ μοι Γ. Μ'''

«Εἶσαι παιδίον»—μ' ἔλεγες—«ἂν ἀληθῶς πιστεύης,
'Εάν γυναῖκα μ' ἔρωτα θεσπέσιον λατρεύης.»
'Ω! πόσον εἶχες δίκαιον καὶ πόσον ἠπατήθην!
Μίαν στιγμὴν μ' ἐν ὄνειρον γλυκὺ ἀπεκοιμήθην·
Βαθεῖα ἢ συγκίνησις ὑπῆρξε καὶ μεγάλη,
'Ενῶ δὲν ἦτο ἡ γυνή, γυνή ὡς πᾶσα ἄλλη.

Τί πταίει; τὴν ἀνύψωσεν ὁ ἔρωσ μου εἰς σφαῖραν,
'Ἄλλου ἀγνώστου ἰδανικοῦ πολὺ εὐγενεστέραν·
Τὴν ἐπλασα, ὡς Προμηθεύς, μὲ πῦρ ἀθανασίας,
Τὴν ἐφαντάσθην Ἰνδαλμα 'Εδὲμ ἐπουρανίας,
'Ω! τῆς ψυχῆς της—πίστευσον—μ' ἐθάμβωσαν τὰ κάλλη,
'Ἄλλ' οἶμοι! ἦτο καὶ αὐτὴ γυνή, ὡς πᾶσα ἄλλη.

'Η λαλιά της συμπαθῆς ὡς ἕσμα Λαμαρτίνου
Μ' ἐφάνη ὡς ἐκχείλισις μυστηριώδους θρήνου·
Μ' ἐφάνη πάσχων ἄγγελος, τοῦ βίου ὑπνοβάτις,
Κ' εἰς δάκρυα μ' ἐκίνησε μὲ τὸ μειδιάμα της,
Κ' ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου πόνου παλμοὺς νὰ πάλῃ,
'Ενῶ δὲν ἦτο ἡ γυνή, γυνή ὡς πᾶσα ἄλλη.

Καὶ σήμερον; τὴν λησιμονῶ ὡσεὶ σκιὰν ὄνειρου·
Μὲ πῦρ καὶ φῶς ἠθέλησα ἀγάπης διαπύρου
Τὴν ἔρημον τοῦ βίου νὰ θάλψω, νὰ φωτίσω,
Νὰ μοιρασθῶ τὸν πόνον της, νὰ τὴν παραμυθίσω,
Τὸ συννεφῶδες ἔσρ της νὰ στέψω δι' ἀνθέων,
'Ἄλλ' οἶμοι! ἦτο καὶ αὐτὴ γυνή καὶ οὐδὲν πλέον.